

LBRIS

We know
books

MAITE CARRANZA

VICTOR **și** **VAMPIRII**

Ilustrații de **AGUSTÍN COMOTTO**

Traducere din limba spaniolă
de **ILEANA SCIPIONE**

1. Spre Transilvania!

Eu sunt Victor Llobregat, am unsprezece ani, trec într-a șasea și sunt din Spania.

Poate că pare ciudat, dar asta-i prima vară din viața mea când părinții nu mă ceartă din cauza mediilor și tot prima când vom merge într-o superexcursie. Sărbătorim faptul că ne avem unii cu alții ca-n filme, deci că ne iubim.

Unii ar zice că-i absolut normal ca părinții să țină la mine, doar sunt mezinul și-s obligați să facă asta. Dar anul ăsta ei mă iubesc mai tare ca anul trecut.

Jur!

Acum un an, pe la Sânziene, nu m-au lăsat nici să dau cu petarde, nici să sar peste foc. Așa a început vara mea cea groaznică. În plin iulie, m-au pedepsit: fără benzi desenate, fără TV, fără Play Station, iar în august – da,

fix în luna august! – am stat în casă fără să simt că era vacanță. Eram singurul puști din lume care avea pe avizierul de plută din camera sa un orar cu adevărat **MEGADEPRIMANT**. De dimineața până noaptea, toată grila era plină de **G, M, E**, adică, în traducere: **gramatică, mate și engleză**.

Dar anul ăsta, în schimb, am avut fiesta acasă, cu veri, vecini și prieteni, am aprins un foc supertare, iar bătrânii m-au lăsat să ard manualul de științe ale naturii și să arunc treizeci și două de petarde TNT. A fost un iulie de milioane. Dimineața făceam pe nebunul la piscină cu Francis și Camprubí, după-amiaza mă băgam tot în

colecția *Dragon Ball* a fratelui meu, Aurelio, iar noaptea citeam benzi desenate până-mi cădeau ochii-n gură. Dar cu adevărat halucinant e că mama nu mi-a făcut capul calendar cum că poveștile japoneze ar fi antipedagogice.

Jur!

Când eram mic, visam să cresc și să devin japonez, să trăiesc într-o bandă desenată și să mă cheme **Victor Yubakuto**. Asta îmi doream și nu-mi puteam imagina altfel fericirea. Acum sunt cum nu se poate mai fericit, asta fiindcă și părinții mei sunt și mă lasă să fac chestiile care-mi plac mie și pe care ei le urăsc.

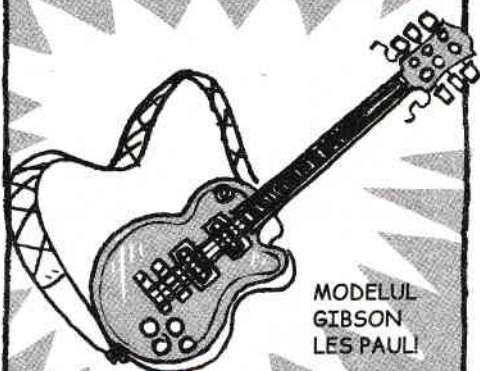
De asemenea, îmi plac:

MUZICA LUI BOB MARLEY

Said he was a Buffalo
soldier win the war for
America,
Buffalo soldier,
Dreadlock Rasta,
Fighting on arrival,
fighting for survival
Driven from the
mainland to the heart
of the Caribbean...

CHITARA ELECTRICĂ

MODELUL
GIBSON
LES PAUL

ȘUVIȚELE CIUFULITE ALE LUI BOB MARLEY

Get up, stand up;
stand up for your
rights!
Get up, stand up;
stand up for your
rights!

Păduchi

JAMAICA

De-o viață le tot cer o chitară electrică și un bilet de intrare la salonul de manga. Și, să vezi și să nu crezi, uite-așa, pe negândite, mi le-au dăruit pe amândouă.

Jur!

Și totul fiindcă am luat note bune.

Așa de greu de crezut pare, că am ținut să desenez transformarea părinților mei.

MEDII PROASTE

EU ARUNCÂND PETARDE

SUNTEM
FERICIȚI.PĂRINȚII NEBUNI
DE ATÂTA FERICIRESUNTEM
PĂRINȚII LUI
VICTOR.CE
FRUMOASĂ
E VIAȚA!

În acea după-amiază, pentru prima oară în viața mea, ne-am strâns să hotărâm cu toții unde să ne petrecem vacanța în luna august.

— Nu, ăsta micu' nu se teme de vampiri, a zis tata, care mereu vorbește în numele meu.

— Dar copilului i-ar plăcea mai mult în Caraibe, a răspuns mama, folosindu-mă pe post de pretext.

— Pot să zic și eu ceva? am întrebat, din moment ce eu eram „ăsta micu'”, iar excursia era recompensa mea pentru supernotele pe care le luasem.

Ei s-au uitat la mine fără dram de încredere și m-au lăsat să mă milogesc de ei un minut. Am intrat în subiect:

— Vreau în Japonia.

— E prea scump.

Știam eu.

— Atunci în Jamaica.

— E și mai scump.

Oare a treia propunere să fie cu noroc?

— La Disneyland.

— Dar nu mai ai vârsta pentru așa ceva!

Aveau dreptate.

Am deja unsprezece ani și n-am mai plecat de atâta vreme în vacanță, că mintea mi-a rămas blocată la prima excursie pe care mi-o dorișem pe când eram mic.

— Să tragem la sorți așa cum fac chinezii, am propus, știind că am s-o dau în bară.

Mai niciodată n-am noroc și, fiindcă știu că pierd, nici că-mi mai pasă.

— Cine trage paiul cel mai lung alege unde mergem în vacanță.

Eu am pierdut, tata a câștigat. E tare băftos, a luat potul și la tombola de Crăciun de la Clubul de Natație, unde nu înoată niciodată. Era un coș foarte mare, superbistial, cu sticle de vin, gofre și un cârnat foarte iute. Mort de invidie, Camprubí a zis că ăla nu era un coș adevărat de Crăciun pentru că lipseau șampania și

← **EU**

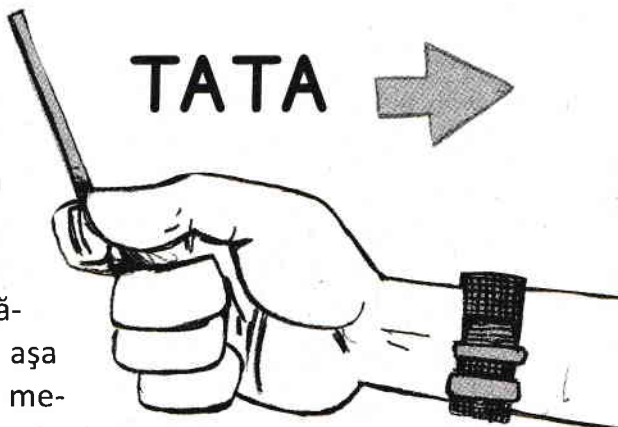
jambonul. A mai zis și că, fără jambon, coșurile-s la fel de autentice ca jeanșii Levi's fabricați în China de la magazinele din port.

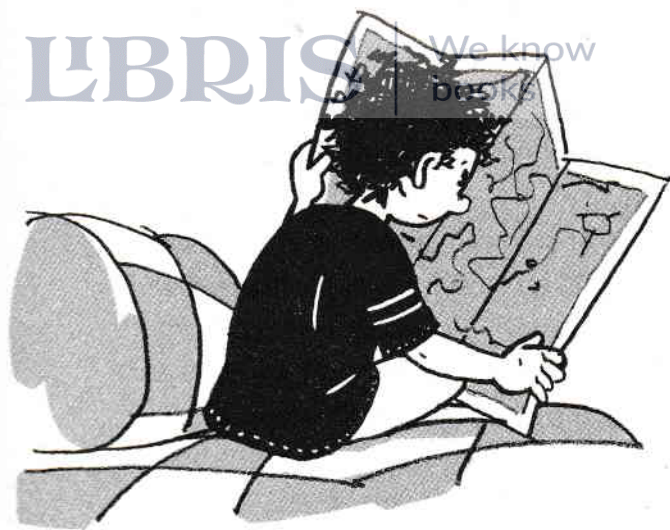
— Mergem în Transilvania! a urlat tata, cu mințile rătăcite de fericire, agitând în aer, ca pe o spadă, paiul cel mai lung.

De când mă știu, el propune în fiecare an, dar fără pic de noroc, să facem un traseu pe urmele contelui Dracula, dar frații mei mai mari, Claudia și Aurelio, nici nu-l bagă în seamă și se cară fiecare într-ale lui, ca să nu-ia cu plictis. Iar mama zice că nu, că vara eu trebuie să stau și să învăț, că nu putem să plecăm în vacanță.

Bietul tata de multă vreme voia să mă vrăjească pe tema asta, așa că-mi tot vorbea de meleagurile vampirilor și-mi

arăta tot felul de chestii pe hartă, dar eu nu mă prindeam exact care e treaba pentru că mi-a fost rușine să-l întreb pe unde-i, mai exact, Transilvania. Noaptea, am luat pe ascuns atlasul lumii și am înnebunit tot căutând-o. Dar la T n-am dat de nicio Transilvanie. Adevărul e că nu știam dacă să-ncep cu Asia, Australia, Europa sau America. Am lăsat deoparte Africa, fiindcă,

din câte știu eu, vampirii nu-s negri. Până la urmă, m-am plictisit și am intrat pe Google. Am aflat de la prima căutare și am sărit ca ars: păi Transilvania nici măcar nu-i o țară! E ca Andaluzia noastră, o regiune. Doar că din România. Tare ciudată chestie! Adică ce, ăla pe care-l știm drept contele Dracula era român?

— Victore, nici nu știi ce mulțumită sunt! Văd că te interesează geografia, mi-a zis mama, când a dat peste mine cu atlasul în pat. Curiozitatea e baza, fiule... Să înveți lucruri noi, să deschizi ochii și să privești în jurul tău, să vrei să știi, să întrebi. Ce te-ai mai schimbat...

Mama e uimită că am luat note foarte mari. Mă respectă mai mult și se uită la mine ca și cum aș mai fi crescut. Tata mă bate pe spate și-mi bagă texte de genul „la zi, bătrâne!”, care pică prost de față cu prietenii. Dar pe mine mă emoționează. E mulțumit, doar că nu știe cum s-o exprime. Numai mamele știu să spună chestii d-astea. Tații nu prea.

Ei, cam asta-i treaba acum. Înainte lucrurile stăteau cu totul altfel.

Pe atunci, ai mei mă priveau ca pe un dezastru și erau megaoftecați. Eu vedeam că sufereau la greu. La petreceri, când adulții se strâng în jurul platourilor cu bunătați și

încep să se laude cu copiii lor, ai mei se rezumau să spună că tare le plăceau cârnații și apoi, brusc își aminteau că nu scosese ră câinele afară.

Numai că noi n-avem câine.

